

Василица сжщо се смълча; но тя бѣше щастлива, че довозда блудния си мжжъ въ домашното му огнище.

Василъ захвана да приказва, най-напрѣдъ съ сумтене, а послѣ — по високо:

— Азъ тие жандари . . . Съ какво право санкимъ?... „Върви въ участъка?“ Защо? Не съмъ ли свободенъ челоуѣкъ?... Господа, съ какво право?... Па и ти сега ще рѣчешъ, че ме си отървала, нали? И ми се гордѣишъ, и дигашъ носъ, като че ли..

— Не бе, пиле, какво щж ти сж гордѣишъ? Азъ съмъ твоя жена... Азъ ако ме не боли сърдцето, кого други... казваше му благо и умолително тя, като съзираше съ безпокойство раздражени ноти въ гласа му.

Василъ забави крачкитѣ си и продължи съ повече гнѣвностъ:

— Какво ме прикотковашъ? Азъ тая нощъ щяхъ да спж при магаретата, ти да не бѣше . . . И сега какво си мислишъ! „Нека знай той жена му каква е жена, а себе си да види каква маскара е!“ Хубаво, госпожо! ама азъ нещж жени да ми заповѣдатъ, нещж да ме отърватъ отъ жандаритѣ. Разбирашъ ли ти? Азъ не приемамъ! Мойта честь неприяема!.....

— Не думай тъй, Василчо, зло ли сторихъ? казваше му булката, като го хвана за ръка, уплашена отъ тона му.

Василъ се дръпна грубо.

— И ти защо дойде тамъ а! пое той съ внезапно ожесточение, каква работа има една жена при мжжетъ..., да я гледатъ всичкитѣ мжже, като мечка, и азъ да ставамъ за смѣхъ.